

Arrest

nr. 187 885 van 1 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 december 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 december 2016 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Albanees staatsburger afkomstig uit het dorp Dristhë in het district Shkoder. U bent gehuwd met F. C. (...) (O.V. X) en hebt vier kinderen. U werkte als schilder in de bouwsector.

U woonde samen met uw echtgenote en kinderen onder hetzelfde dak als uw vader. Uw vader droeg uw echtgenote geen warm hart toe. Hij verdacht haar ervan vreemd te gaan omdat zij buitenhuis ging werken. Hij weigerde te eten van de maaltijden die zij bereidde. Hij stuurde er meermaals op aan dat u van haar zou scheiden. U gaf geen gehoor aan uw vaders woorden. Voor zover er van samenleven

sprake was, verliep dit op gespannen voet. De situatie ging van kwaad naar erger tot uw vader zich op een dag eind 2014 kwaad maakte en riep dat jullie dan maar allemaal moesten vertrekken. Eind november 2014 vertrok u met uw gezin naar Duitsland. Uw asielaanvraag werd er geweigerd. Begin december 2015 keerden jullie vrijwillig terug naar Albanië. Bij gebrek aan alternatief trokken jullie opnieuw bij uw vader in uw ouderlijke woning in. Deze woning en de grond waarop deze gebouwd is, behoren toe aan uw vader. Op dezelfde grond bevindt zich nog een andere woning, waarin uw broers X. (...) en R. (...) met hun gezinnen wonen. Daar de verstandhouding tussen uw echtgenote en de echtgenote van X. (...) niet optimaal was en daar u van mening was dat u recht had op uw eigen woning en uw eigen privacy, wilde u een afscheiding plaatsen tussen de woning die u betrok en de woning waarin X. (...) en R. (...) leefden. De afstand tussen beide woningen bedraagt zes meter. Op 10 juli 2016 begon u met de voorbereidende werken. U spande een touw in de helft van de ruimte tussen beide huizen. X. (...) is de oudste zoon en meende recht te hebben op een meter meer zodat u nog maar twee meter zou overhouden naast het huis waar u woonde. U vond zulks oneerlijk en wilde er dan ook niet van weten. X. (...) maakte zich kwaad. Hij haalde een wapen tevoorschijn en richtte het op u. R. (...) had het gebeuren gadeslagen. Hij kwam tijdig tussenbeide en wist zo erger te voorkomen. Uw vader trok stevast partij voor X. (...). De eerdere spanningen met u en uw echtgenote indachtig, meende hij ook deze keer dat X. (...) het bij het rechte eind had. Voor u was de situatie onhoudbaar geworden. U, uw echtgenote en drie jongste kinderen verlieten de woning en begaven zich naar uw schoonmoeder in het dorp Dragoç. Aangezien zij klein behuisd is, konden jullie niet al te lang bij haar verblijven. Op 18 juli 2016 verlieten jullie Albanië. Drie dagen later kwamen jullie in België aan. Op 29 juli 2016 diende u een asielaanvraag in.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 16 april 2010 met een geldigheidsduur van tien jaar; uw identiteitskaart, uitgereikt op 21 augustus 2009 met een geldigheidsduur van tien jaar; uw rijbewijs, uitgereikt op 6 maart 2009 met een geldigheidsduur van tien jaar; het paspoort van uw zoon A. (...), uitgereikt op 10 oktober 2014 met een geldigheidsduur van vijf jaar; en de paspoorten van uw zoon E. (...) en van uw dochter E. (...), beide uitgereikt op 26 september 2014 met een geldigheidsduur van vijf jaar.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde moeilijkheden met uw broer X. (...) en de spanningen met uw vader problemen van interpersoonlijke (tussen privépersonen) en eventueel gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn en als dusdanig niet zonder meer onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Daarnaast hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de moeilijkheden met uw broer of uw vader geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij eventuele problemen na een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de Albanese lokale of hogere autoriteiten voor hulp en/of bescherming en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u zich niet tot de politie wendde nadat u door uw broer met een wapen bedreigd werd. U hebt immers maar weinig vertrouwen in de politie of in de autoriteiten in het algemeen. Van horen zeggen weet u dat de politie slechts weinig uitricht en dat er toch nog mensen vermoord worden (CGVS, p. 13). Deze uitleg volstaat geenszins als verklaring voor uw nalaten. Deze uitleg is namelijk niet op objectieve gegevens gestoeld. Bovendien haalde u aan zelf nooit problemen te hebben ondervonden met de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 13). Uw echtgenote had ook nooit slechte ervaringen met de politie (CGVS C. F. (...), p. 9). Van iemand die zijn land verlaat uit een gegronde vrees voor vervolging of omwille van een reëel risico op ernstige schade kan verwacht worden dat hij alle mogelijke beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst heeft uitgeput, alvorens zich te richten tot internationale bescherming. Indien u uw autoriteiten niet inlicht van bepaalde feiten, kunnen zij er vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt overigens dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het

Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten.

U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is toegevoegd aan uw administratieve dossier.

De door u aangebrachte documenten bevestigen uw identiteit en nationaliteit, en deze van uw kinderen aan, dewelke niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partijen de motivering van verwerende partij dat de door hen aangehaald moeilijkheden niet ressorteren onder één van de vijf criteria bepaald bij artikel 1, A(2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, ongemoeid laten waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

2.2.3.1. Betreffende de motivering van verwerende partij in het kader van de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus betogen verzoekende partijen dat er in Albanië sprake is van alomtegenwoordige corruptie en citeren zij hiertoe een passage uit het rapport van het U.S. Department of State, *Country Reports on Human Rights Practices for 2015 – Albania*, *Section 4. Corruption and Lack of Transparency in Government* (bijlage 2 bij het verzoekschrift, maar ook aangewend door verwerende partij en derhalve reeds aanwezig in het administratief dossier, bijlage 20, deel 2).

2.2.3.2. Daargelaten de vaststelling dat verwerende partij in haar motivering zelf aangeeft dat de corruptie in Albanië nog verder moet worden aangepakt, stelt de Raad evenwel vast dat uit het door verzoekende partijen aangebrachte citaat duidelijk blijkt dat de corruptie in Albanië effectief wordt bestreden. Immers maakt dit citaat gewag van vijftientig afgesloten gerechtelijke zaken in de eerste zes maanden van het jaar waarbij achtentwintig personen schuldig werden bevonden en slechts één vordering werd afgewezen, vanaf juni zijn nog voor achtenveertig personen de zaken hangende. Verzoekende partijen doen met voormeld betoog geen afbreuk aan de motivering van verwerende partij dat de Albanese politie en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen en er ook verschillende stappen kunnen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Verzoekende partijen brengen geen andersluidende informatie bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct of niet langer actueel zou zijn.

De motivering van verwerende partij naar aanleiding van het niet indienen van een klacht bij de politie, met name dat *“Van iemand die zijn land verlaat uit een gegronde vrees voor vervolging of omwille van een reëel risico op ernstige schade kan verwacht worden dat hij alle mogelijke beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst heeft uitgeput, alvorens zich te richten tot internationale bescherming.”*, wordt door verzoekende partijen eveneens ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

De motivering van verwerende partij aangaande de subsidiaire beschermingsstatus blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.4. Waar verzoekende partijen ten slotte nog opmerken dat hun bescherming door de Albanese autoriteiten niet gegarandeerd is, wijst de Raad erop dat absolute bescherming door geen enkele rechtsstaat kan worden geboden.

2.2.5. Uit het niet ressorteren van de door verzoekende partijen beweerde vervolgingsfeiten onder het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, uit het nalaten zich te beroepen op de bescherming van de eigen Albanese autoriteiten en uit de informatie dat de mogelijkheid effectief aanwezig is om zich op deze bescherming te beroepen, kan verwerende partij terecht besluiten tot het niet toekennen van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals respectievelijk bepaald bij de artikel 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

2.2.6. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 19 en 20), en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal van 3 november 2016 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in

hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT